

Zarzuty i główne twierdzenia:

W niniejszym postępowaniu, skarżący, który w chwili jego rekrutacji w październiku 1985 r. został zaszerogowany na stanowisku stopnia A7, szczebel 3 kwestionuje decyzję AIPN (organu uprawnionego do mianowania) odmawiającą zmiany tego zaszerogowania, plasującą go na stanowisku stopnia A6, szczebel 2 a nie na stanowisku stopnia A6, szczebel 3, odmawiającą przywrócenia jego awansu zawodowego oraz ograniczającą termin wejścia w życie decyzji w przedmiocie jego ponownego zaszerogowania do 5 października 1995 r.

Na poparcie swoich roszczeń skarżący podnosi te same zarzuty, na które powołuje się skarżący w sprawie T-125/04, Rousseaux przeciwko Komisji.

Skarga wniesiona dnia 14 kwietnia 2004 r. przez Cargill B.V. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-142/04)

(2004/C 168/14)

(Język postępowania: niderlandzki)

Dnia 14 kwietnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich przez spółkę Cargill B.V., z siedzibą w Hadze (Niderlandy), reprezentowaną przez H.J. Bronkhorsta i J.F. van Nouhuysa.

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- I. unieważnienie decyzji z dnia 5 stycznia 2004 r. skierowanej do niej przez Komisję Wspólnot Europejskich;
- II. obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Skarżąca twierdzi w oparciu o decyzję Komisji, że umorzenie należności celnych przywozowych nie było w przedmiotowej sprawie uzasadnione. Decyzja ta została przyjęta w konsekwencji unieważnienia przez Trybunał Sprawiedliwości ostatecznej Decyzji Komisji C/2000/485 w związku ze sprawą C-156/00 Królestwo Niderlandów przeciwko Komisji ⁽¹⁾.

Skarżąca dokonywała przywozu kukurydzy do WE zgodnie z zasadami dotyczącymi uszlachetniania czynnego. Kukurydza miała zostać przetworzona w glukozę, która z kolei powinna zostać powtórnie wywieziona. Dla tego celu skarżący posiadał odpowiednie upoważnienia dla systemu właściwej rekompensaty. Komisja w zaskarżonej decyzji twierdzi, iż wywożona glukoza nie została uzyskana w całości z kukurydzy, lecz także z pszenicy pochodzącej z rynku WE. Władze niderlandzkie zaraz potem odzyskały należne cła wywozowe. W zaskarżonej decyzji Komisja oddaliła żądanie umorzenia tego długu.

Na poparcie skargi skarżąca podnosi przede wszystkim, że miało miejsce naruszenie prawa do obrony. Ścisłej mówiąc,

podnosi ona zarzut pogwałcenia zasady audi alteram partem i prawa dostępu do akt.

Skarżąca podnosi dalej, iż miało miejsce naruszenie rozporządzenia nr 1430/79 ⁽²⁾ w sprawie zwrotu lub umarzania należności celnych przywozowych lub wywozowych, jak również naruszenie art. 239 rozporządzenia nr 2913/92 ⁽³⁾ ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny, a także art. 905 do 909 włącznie rozporządzenia nr 2454/93 ⁽⁴⁾ ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92. Skarżąca podnosi również naruszenie obowiązku uzasadnienia przewidzianego w art. 253 WE.

Komisja, zdaniem skarżącej, była w błędzie stwierdzając, że skarżąca popełniła oczywiste zaniedbanie nie spełniając warunków dotyczących wydawanych przez Komisję zezwoleń na uszlachetnianie czynne. Jak twierdzi skarżąca, glukoza przeznaczona do wywozu produkowana z pszenicy i kukurydzy miała identyczne cechy, jak glukoza uzyskiwana wyłącznie z kukurydzy. Skarżąca dodaje, że oba produkty objęte są tym samym kodem CN. Twierdzi, że jedynym zarzutem, jaki można jej przedstawić jest zarzut dokonania wywozu części glukozy po upływie sześciomiesięcznego okresu przewidzianego w zezwoleniu.

Skarżąca konkluduje podnosząc, iż miało miejsce naruszenie zasady proporcjonalności.

⁽¹⁾ Wyrok w sprawie C-156/00 Niderlandy przeciwko Komisji [2003] Zb. Orz. str. I-2527.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1430/79 z dnia 2 lipca 1979 r. w sprawie zwrotu lub umarzania należności celnych przywozowych lub wywozowych (Dz.U. L 175, str. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. L 302 z 1992 r., str. 1).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lutego 1993 r. ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. L 253 z 1993 r., str. 1).

Skarga wniesiona dnia 13 kwietnia 2004 r. przez Télévision Française 1 SA przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(sprawa T-144/04)

(2004/C 168/15)

(język postępowania: francuski)

Dnia 13 kwietnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich złożona przez Télévision Française 1 S.A., z siedzibą w Boulogne (Francja), reprezentowaną przez Jean-Paula Hordiesa, avocat, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- uchylenie decyzji Komisji Wspólnot Europejskich z dnia 10 grudnia 2003 r. nr C(2003)4497 w sprawie pomocy państwowej przyznanej przez Francję na rzecz „France 2” i „France 3” w latach 1988-1994 w zakresie, w jakim stwierdza ona zgodność tej pomocy ze wspólnym rynkiem na podstawie art. 86 ust. 2 Traktatu;
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Wskutek odwołania skarżącej, Komisja zdecydowała o wszczęciu formalnej procedury dochodzenia przewidzianej w art. 88 ust. 2 WE przeciwko subwencjom inwestycyjnym jak również dotacjom kapitałowemu pobranym przez stacje telewizji francuskiej „France 2” i „France 3” w latach 1988-1994. Komisja, mocą zaskarżonej decyzji, postanowiła zakwalifikować te środki jako pomoc państwową w rozumieniu art. 87 WE, która jest jednak zgodna z TWE na podstawie art. 86 ust. 2.

W ramach swojego pierwszego zarzutu, skarżąca utrzymuje, że zaskarżona decyzja zawiera błędne uzasadnienie i narusza art. 87 ust. 2 WE oraz postanowienia dotyczące pomocy państwowej. Zaprzecza ona twierdzeniom Komisji w zakresie, w jakim zadania rzeczonych dwóch stacji miałyby stanowić służbę w interesie ogólnym w rozumieniu art. 86 ust. 2, zwracając uwagę, że jej własne, niemalże identyczne zadania nie są uważane za realizację interesu ogólnego. Skarżąca kwestionuje również analizę finansową tej pomocy, przeprowadzoną przez Komisję w zaskarżonej decyzji.

W ramach swojego drugiego zarzutu, skarżąca podnosi, że Komisja dokonała błędnego zastosowania dyrektywy 80/723⁽¹⁾ decydując, że nie podlegała ona zastosowaniu w stosunku do działalności stacji publicznych przed rokiem 2000, polegającej na transmisji telewizyjnej. Na tej samej podstawie skarżąca podnosi niewłaściwe zastosowanie protokołu w sprawie systemu publicznej transmisji telewizyjnej w Państwach Członkowskich, załączonego do Traktatu WE.

⁽¹⁾ Dyrektywa Komisji 80/723/EWG z dnia 25 czerwca 1980 r. w sprawie przejrzystości stosunków finansowych między Państwami Członkowskimi a przedsiębiorstwami publicznymi, Dz.U. L nr 195 z dnia 29 lipca 1980 r., str. 35-37.

Skarga wniesiona dnia 20 kwietnia 2004 r. przez Koldo Gorostiaga Atxalandabaso przeciwko Parlamentowi Europejskiemu

(Sprawa T-146/04)

(2004/C 168/16)

(język postępowania: francuski)

Dnia 20 kwietnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Parlamentowi

Europejskiemu przez Koldo Gorostiaga Atxalandabaso, zamieszkałego w Saint Pierre d'Irube (Francja), reprezentowanego przez Didier Rougeta, avocat.

Skarżący wnosi do Sądu o:

- unieważnienie decyzji Parlamentu Europejskiego z dnia 24 lutego 2004 r. dotyczącej potrąceń z diet wypłacanych skarżącemu do chwili wygaśnięcia jego rzekomego długu wobec Parlamentu;
- nakazanie stronie pozwanej pokrycia jej własnych kosztów, jak również kosztów poniesionych przez skarżącego.

Zarzuty i główne argumenty:

W zaskarżonej decyzji Parlament Europejski stwierdził, iż w braku dokumentów uzasadniających stosowanie zróżnicowanych diet parlamentarnych, skarżący będący deputowanym załęga z płatnością kwoty 118.360,18 euro, w związku z czym dokonał potrącenia z jego diety.

Skarżący kwestionuje tę decyzję, podnosząc, iż Parlament naruszył Przepisy dotyczące wydatków i diet parlamentarzystów europejskich w szczególności ze względu na fakt, iż została ona podjęta przez Sekretarza Generalnego Parlamentu, a nie przez Biuro Parlamentarne, jak przewiduje art. 27 wspomnianej uchwały. Skarżący podnosi także, że zaskarżona decyzja narusza zasady obiektywizmu, bezstronności, równości i niedyskryminacji, jak również zasadę kontradiktoryjności i prawo do obrony. Twierdzi on ponadto, że zaskarżona decyzja nie została w wystarczający sposób uzasadniona i że zważywszy na realizację celów o charakterze czysto politycznym, stanowi ona nadużycie władzy. Skarżący wskazuje wreszcie na popełniony przez Parlament oczywisty błąd w ocenie.

Skarga wniesiona dnia 23 kwietnia 2004 r. przez Briana M. Rossa przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(sprawa T-147/04)

(2004/C 168/17)

(język postępowania: francuski)

Dnia 23 kwietnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich złożona przez Briana M. Rossa, zamieszkałego w Morpeth (Zjednoczone Królestwo), reprezentowanego przez Erica Boigelota, avocat.